

ten aanzien van het Independentisme hebben uitgesproken. En dit getuigenis kan omtrent geen enkel ander der toen verschenen werken worden gegeven.

Wij luisteren dus naar Apollonius. In zeven hoofdstukken heeft hij zijn stof ondergebracht. Hij behandelt in het eerste caput de vraag, wie als leden tot de gemeenschap der uitwendige, zichtbare kerk behooren toegelaten te worden.⁵⁵ Hij verklaart daarbij het oneens te zijn met de meening dergenen, die alleen iemand, die de kennelijke blijken heeft gegeven in het bezit te zijn van de innerlijke heiligheid der wedergeboorte, willen toelaten. Het is immers niet de uitwendige kerk, aan welke in den eigenlijken zin des woords het verbond der genade en alle beloften Gods toekomen. Wie het aldus opvat, zou in tegenspraak geraken met de Heilige Schrift. Volgens haar toch zijn de weldaden des verbonds eeuwig, en mag de kerk als de bruid van Christus worden betiteld; en dergelijke uitspraken zijn alleen van toepassing op de onzichtbare kerk. Voor het toebehooren tot deze kerk is het volkomen juist den eisch te stellen van een waarachtig geloof, van bekeering en van geestelijke gemeenschap met Christus. De toelating tot de zichtbare kerk geschiedt echter op grond van de belijdenis des geloofs, van een onberispelijken levenswandel en van de belofte tot onderwerping aan de kerkelijke tucht.⁵⁶ Wie dan buitendien, gelijk de Independenten zulks voorstonden, bij de desbetreffende personen nog een voorafgaand onderzoek verlangen naar den toestand van hun innerlijk leven, vragen iets waar de Schrift niet van weet, en wat ook in de practijk der Gereformeerde kerken geen gewoonte is.

In het tweede hoofdstuk komt Apollonius te spreken over een eigenaardig gebruik, dat bij de Independenten bestond: tusschen de leden der kerk werd op plechtige wijze een verbond aangegaan om God te vreezen en te dienen. Is zulk een „cove-